

Έκείνος άνήθηκε :

—Έίμαι, τού είπε, ό λόρδος Κέλεϋ. Σας άπαγορεύω ν' άστει-
εύσετε μαζί μου Ιηγαινίτε!

Μά ό άσττυνομικός, πού είχε έμπιστοσύνη στην δοφρησι τού
«Τσάμπιον», άναγκάσθηκε νά τού άπανήση ότι έπρεπε όπωσ-
δήποτε νά τόν άκολουθήση στό τμήμα, άν ήθελε ν' άποφύγη τó
σκάνδαλο. Ο λόρδος Κέλεϋ, μη μπορώντας νά κάνει διαφορε-
τικά, ζήτησε συγγνωμην από τή φιλή του και νευριασμένος ά-
κολούθησε τόν άσττυνομικό.

Στό τμήμα ό λόρδος Κέλεϋ ύπεβλήθη σέ μία λεπτομερή ά-
νάκρισι. Μα ήταν τόσο έξυπνος και τόσο ψύχραμος, ώστε οι ά-
σττυνομικοί άρχισαν ν' άμφισβάλουν γιά τή νοημοσύνη τού
«Τσάμπιον». Φοβόντουσαν, μάλιστα μήπως είχαν κάνει καμμία
άνεπιανόρωτη γκάφα, πού να τους στοίχιζε τή θέσι τους. Έ-
κεινη τή στιγμή όμως ένας άσττυνομικός παρακάλεσε τόν λόρ-
δο Κέλεϋ νά βγάλη τó σακκάκι του σμοκιν του γιά νά τó ξε-
τάσουν μ' ένα φακό. Εκείνος δέν έφερε καμμία αντίρρησι. Τό-
τε οι άσττυνομικοί είδαν ότι τó ένα από τά κομμάτια του διέφερε
άπό τ' άλλα. Τó περιεμ, ό δέ ήταν ότι τά ύπόλοιπα κομμάτια έ-
μοιαζαν καταπληκτικά μ' έκεινο πού είχε βρεθί στην είσοδο
τής οίκοδομής, στη λαϊκή συνουικια. Σε μία μυστική έπίσην τά-
πη τού σμόκιν τού λόρδου Κέλεϋ άνακάλυψαν μερικά σκονάκια
δραστικού δηλητηρίου

Οι άσττυνομικοί έβγαλαν μία κραυγή θριάμβου. «Όλα τα
στοιχεία ήταν εις βάρος τού Κέλεϋ. Δέν ύπήρχε άμφισβόλια ότι
αυτός ήταν ό δολοφόνος τής όμορφης νέας. Άφησαν λοιπόν
κατά μέρος τήν ευγένεια, ύπέβαλαν τόν έγκληματικό λόρδο σε
μία καινούργια άνακρισι, πιά μαρτυρική, και τόν άνάγκασαν
νά όμολογήση τó έγκλημά του. Πράγματι, αυτός ήταν ό δολο-
φόνος. Είχε δηλητηριάσει τή φιλή του Μάργκκαρετ Βέρνερ γιά
νά τής κλέψη τά κοσμήματα της και καίοντι τήν είχε πεταξει
σ' έκεινο τó σιδερένιο βαρέλι τής οίκοδομής. Καθώς όμως τήν
μετέφερε εκεί πέρα τού έπεσε, χωρίς νά τó καταλάβη, ένα κου-
μπι τού σμόκιν του κι αυτό ήταν άφορμή νά προδοθή. Όσο
γιά τήν άτυχη Μάργκκαρετ, ήταν μία μακρυνή συγγενής τού
λόρδου, ή όποια είχε έρθει από τις Ίνδιες γιά νά μείνη λίγο
καιρό στό Λονδίνο. Κι ό Κέλεϋ, γιά νά έπισχύση τά οίκονο-
μικά του πού δέν πήγαιναν και τόσο περίφημα, έκρινε καλό νά
τήν σκοτώση.

Κανείς φυσικά δέν τόν είχε ύποπτευθί. «Όλοι είχαν νομίζει
ότι ή όμορφη Μάργκκαρετ είχε γυρίσει πάλι στη Βομβάη. Εύ-
τυχώς όμως, χωρίς στη νοημοσύνη τού «Τσάμπιον», ό λόρδος
Κέλεϋ συνελήφθη, γιατί καθώς έξακριβώθηκε έτοιμαζόταν να
δολοφονήση και τή νέα πλουσία φιλή του, με τήν όποια βρισκό-
ταν στό κοσμικό κέντρον, όταν συνελήφθη. Είχε συνηθίσει βλέ-
πετε από τήν πρώτη έπιτυχία του κι είχε ξεθαυρευτή, βλέπον-
τας ότι οι άσττυνομικοί δέν τόν είχαν άνακαλύψει.

Άπ' αύτή λοιπόν τήν Ιστορία πού σας άναφέραμε, μπορείτε
νά καταλάβετε πόσο χρήσιμα είναι τά λαγωνακά στις άστνομίες
όλου τού κόσμου. Είναι τό δεξι χέρι τών άστνομικών και τούς
βοηθούν τόσο πολύ, ώστε με τό δικηο τους οι κακοποιοί τά θε-
ωρούν ως τούς πιά θανάσιμους έχθρούς τους.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Η χαρτορρίχτρα, στόν άπλοϊκό πελάτη της :
—Φίλε μου, ζς τά σαράντα σου χρόνια θά τραθήξης μία
φτώχεια άπ' τις σπάνιες!
—Κι' ύστερα : διακόπτει μ' έλπίδα εκείνος.
—Έ, ύστερα... θλ τήν έχης συνηθίσει πειά!

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΟ

Οι Ίνδοι, όταν άρρωσταίνου από βρογχίτιδα ή από σχετικά
κρωλογήματα τών πνευμόνων, κοιμούνται σε προσέφαλο χει-
μμένο με φύλλα πεύκων. Πολλοί Εύρωπαίοι, οι όποιοι δοκιμα-
σαν τó πρωτότυπο αυτό θεραπευτικό μέσον, τό βρήκαν άνακcu-
φιστικώτατο!

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΝΕΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

(Τού ΕΡ. ΊΒΕΝ)

Γιά ίδες, άγάπη μου, τί σούφερα!
Τό άνθος με τά λευκά φτερά,
Τού Άπριλή όνειράτα τó πλάνευσαν
Πάνω στής λίμνης τά νερά.

Στά στήθη κάρφωσέ το, άγάπη μου,
Έκει είν' ό τόπος πού τού πρέπει :
Σ' ένα νερό βαθύ κι' ασάλευτο
Τά φύλλα του ν' άπλώνουν σκέπη.

Φυλάζου άπ' τά νερά τ' ασάλευτα
Κι' άπ' τή λαχτάρα τήν κρυφή.
Κάνει ή Νεραϊδα πώς κοιμήθηκε
Και παίζουν τ' άνθη στην κορφή.

Λίμνης νερά τά στήθη του—άβυσσος
Σ' όποιον μ' όνειράτα πλάναται,
Παίζουν λευκά τά νερολούλουδα,
Ύάνει ή Νεραϊδα πώς κοιμάται.

ΣΤΕΡΝΕΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ

(Τού ΜΑΙΤΕΡΛΙΚ)

Κι' άν κάποι' έρθει, τί νά πώ
Στό πρώτο ρωτήμα του ;
—Γιές του, πώς καρτερώντας τον
Έγινα τού θανάτου!

Κι' άν βελι νά σε ξαναϊδθ,
Και με ρωτήσει πού είσαι ;
—Δόσσοι τό δαχτυλίδι μου,
Κι' άφωνα χείλη κλεισε!

Κι' άν με ρωτά πώς έμεινε
Ιό στίτι ρημαγμένο ;
—Δείξε τήν πορτα ορθάνοιχτη,
Τό λύχνιο άποσθημένο!

Κι' άν ίσως γιά τήν ύστερη
Ιήν ώρα με ρωτήσει ;
—Γιές του πωρ ήμου γελαστή,
Ίρέμοντις μη σκαρδίσει!

Η ΧΗΝΑ Η ΠΟΥΠΟΥΛΟΦΤΕΡΗ

(Τού ΕΡ. ΊΒΕΝ)

Η χήνα ή πουπουλόφτερη, στίς χώρες τού βορρηά,
Διαλέγει μία άποθαλασσα κι' ύποκρυφη μεριά,
Μισά τά πουπουλοφτερα άπ' τά στήθη της, α
Και τή φωλή της χιζοντας, ζεσια, απαλα, τή στρώνει...

Άλλεμονο! έρχεται ό φαρμας στην έρημη άκρογιαλιά,
Κι' επιάνει το καμάκι του, και παίρνει τή φωλή,
Μ' άπ' τήν ανθρωπινή άπνοια ή άγάπη πω μεγάλη
Τής χήνας—άλλα πούπουλα μαδά και στρώνει πάλι.
Κι' άν τής τ' αρπάξη αχόριαγο το χέρι του φαρμα,
Τά μαδημένα στήθη της μαδά τριτη φορά...

Μ' άν εύρη και τήν ύστερη φωλή της χαλασμένη,
Με στήθη αϊροσταλαχτα, μία νύχια ανταριασμένη
Τού Άπριλομάη—ανοιγοντας τά δυο φτερά πλατιά—
Σ' άλλο άκρογιαλί ήλιόφωτο πετά προς τή νοτιά.

ΣΟΝΝΕΤΟ

(ΤΗΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΜΠΡΑΟΥΝΙΚ)

Ω, Μεγαλόδαρε, έφερες σ' έμένα
Τήν καρδιά σου, όπως έφεραν στην θύρα
Ίων άρχαίων ναών άφιερωμένα
Χρυσάφι άγνο, κι' ανούετη πορφύρα

Κι' άν δέν τ' αξίζω, δι' από σένα πήρα,
Κι' αν τί νά δωσω γιά τά χαρισμένα
Δέν έχω, τάχα μ' έπλάσεν ή μαρμα
Μία αναισθητή ;—όχι, μά φτωχιά γιά σένα.

Τό έξέρι ε Θεός : Άπ' τών δακρύων τή βρύσι
Ιής ζωής μου κάθε θωριά έχει σθήσει
Λλωμό και ξεθωρο πανί άπομένει,

Κι' ούτε ποτέ τής πρέπει προσκεφάλι
Νά γίνη, γιά νά γειρης τό κεφάλι.
Φύγε!—άψησέ τήν ποδοπατημένη.